

ဇော်မင်းအောင်

ထိပ်နှိုင်း ဦးဌေး

ပါဝင်သော တစ္ဆေချစ်မန့်

ထိပ်နှီနှင့် ဦးဌေး ပါဝင်သော 'တစ္ဆေချစ်မန္တန်'

တစ်ရံရောအခါက မိုးဥတုကာလ ဆိုက်ရောက်ရာသီသမယတိုင်း မြစ်တစ်စင်းနှင့် ထိကပ်နေသဖြင့် ကုန်းမြေပျောက်သည် အထိ ဝင်ရောက်လေ့ ရှိသော တက်ရေများကြောင့် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ လှေများ အသုံးပြုကာ လှော်ခတ် ကူးသန်းကြရသော ဥဒါန်းလှဟူသည့် ကျေးရွာကြီး တစ်ရွာတွင် ဦးဌေးအမည်ရ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ရှိလေသည်။ ဦးဌေးသည် အိမ်ထောင်ကြင်ဖက် မရှိသော လူပျိုလူလွတ် တစ်ကိုယ်တည်း သမားကြီး ဖြစ်ပြီး၊ အလုပ်အကိုင်မှာ မည်မည်ရရ မရှိသော်ငြား ကွယ်လွန်သူ မိဘများ ချန်ရစ်ထားခဲ့ကြသည့် ပိုင်ဆိုင်မှုများ ဖြင့် သူ၏ ဘဝကို မပူမပင် မကြောင့်မကြ ရှင်သန် ဖြတ်သန်းနိုင်သော အနေအထား ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ပင်ကိုဓာတ်ခံအရ လောဘတရား နည်းပါးလှသူ ဦးဌေးမှာ လူတကာထက်ကို အားလပ်ချိန်များ ပိုမိုများ ပြားလွန်းသောကြောင့် သူဝါသနာပါသည့် စာပေကျမ်းဂန်များ လေ့လာ လိုက်စားရာတွင် အထူးပင် မွေ့လျော်ခဲ့လေသည်။ သူသည် ဂါထာမန္တရားဟူသမျှ စိတ်ပါဝင်စားလှသူ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာ မန္တန်များ အပြင် အခြားကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာ မန္တန်များကိုလည်း နှံ့စပ် ကျွမ်းကျင်လှသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ဤကဲ့သို့သော အထုံဓလေ့ရှိသူ ဦးဌေးသည် သူ၏ အားလပ်ချိန်များ

တွင် မန္တန်တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုအား နှုတ်တိုက် သရဇ္ဈာယ်နေလေ့ ရှိပြီး
ရံဖန်ရံခါတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာမှ မဟုတ်သော အခြား
မန္တန်ဆန်းများကိုလည်း သူ၏ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ဖြင့် ရွတ်ဆိုနေ
တတ်သည်။ ။ မန္တန်ဟူသမျှအား ထိုသို့ ရွတ်ဆိုရာတွင် လည်း ဦးဌေးသည်
အပေါ်ယံကာလှုံသဘောမျိုး မဟုတ်ဘဲ စကားလုံး တစ်လုံးချင်းစီ၏ အ
နက် အဓိပ္ပာယ်များကိုပါ သိမြင် နားလည် လှကာ အသံနေအသံထား ဌာ
နိကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်ဆိုတတ်သူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သေး၏။ ထို့ကြောင့်
ရွာမှ အချို့လူများ မိမိရွတ်ဆိုပွားများ မည့် မန္တန်များ ၏ ပါဠိအနက်များ
နှင့် ထိုမန္တန်မှ ရရှိလာနိုင်မည့် အကျိုးကျေးဇူးများအား မသိပါက ရွာဦး
ကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ပြီးလျှင် ဦးဌေးကိုပင် မေးမြန်း ကြရလေသည်
။

ပုထုဇဉ်တစ်ဦး ဖြစ်သောသူ ဦးဌေးသည် ထိုသို့ ကြွယ်ဝ
ကိစ္စရပ်များကြောင့် လူရှိသေသူ ဖြစ်သော်ငြား အသောက်အစား က
လေးတော့ အတန်ငယ် ရှိ၏။ သို့သော် အချိန်နှင့်အမျှ သောက်စားနေခြ
င်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ညနေ စောင်းခါမှ ရွာထိပ် လှေဆိပ်နားမှ
ကုက္ကိပင်ကြီး တစ်ပင်၏ အောက်၌ ရွာမှ ကာလသားများ နှင့် အတူ အာ
လာပသလ္လာပ ပြောဆိုကြရင်း ဝိုင်းဖွဲ့ သောက်စားကြခြင်းမျိုး ဖြစ်ပေသ
ည်။ ။ ထိုသို့ သောက်စားပြီးသည့် အခါတိုင်းလည်း ဦးဌေးတစ်ယောက်
မှောင်ရီမပျိုးခင် အစောအစီးပင် အိမ်ကို ပြန်လေ့ရှိ၏။ သို့သော်
ဦးဌေးမှာ နောင်အခါများ တွင် ယင်းသို့ မဟုတ်တော့ဘဲ ဝိုင်းသိမ်းပြီးသ
ည့်တိုင် အိမ်မပြန်နိုင်သေးဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ညမိုးချုပ် အထိ နေ
နေရစ်လာခဲ့သည်။ ။ အမျိုးအမည်မသိ မန္တန်အသစ် တစ်ပုဒ်ကိုလည်း ကု
က္ကိပင်ကြီးအောက် တတွတ် တွတ်ရွတ်လေ့ ရှိလာခဲ့၏။ ယခင်နှင့်မတူ
တစ်မူ ထူးခြားစွာ သူ၏ အပြုအမူများ လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပဟေဠိ

ဆန်လာခဲ့သည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ ပုံစံနှင့် တစ်လကျော် နှစ်လနီးပါး ကြာအောင် တွေ့မြင်လာခဲ့ကြရပြီးနောက် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုဟု တွေးထင်မိလာခဲ့သော ကာလသားများမှာ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ကြတော့ဘဲ သောက်ဖော် သောက်ဖက် ဦးဌေးအား သူတို့ ၏ မတင်မကျ ဖြစ်နေမှုများ အတွက် ဖွင့်ဟမေးမြန်းကြတော့၏။ ဤအခါ ဦးဌေးက မိမိတို့ ဝိုင်းကို အုံ့မိုးထားသော ကုက္ကိုပင်ကြီးအထက် တစ်ချက်မျှ မော့ကြည့် လိုက်ပြီးနောက် ယမကာတစ်ခွက် သောက်ကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေသည်။ ။

ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသော နှစ်လခန့်တုန်းက ဦးဌေးတစ်ယောက် မြို့တက်၍ မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံ အလည်သွားစဉ် ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်း တစ်ခုနှင့် ကပ်လျက်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ခေတ္တဝင်ရောက် အမောဖြေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆိုင်အတွင်း လှည့်လည် အလှူခံနေသော စုတ်တိစုတ်ပျက် ဝတ်စား ဆင်ယင်ထားသူ ဟိန္ဒူအဘိုးအို တစ်ဦးမှာ မည်သူမျှ သူ့အား အဖက်မလုပ်သည့် အဆုံး ဦးဌေးရှိရာ စားပွဲဝိုင်းသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့လေသည်။ ။ ဤအခါ လူတန်းစား မခွဲခြားတတ်သူ ဦးဌေးမှာ အဆိုပါ အဘိုးအိုကို သူ၏ ဝိုင်းမှာ စားစရာ သောက်စရာများ မှာ ယူ စားသောက်စေလျက် သူသွားလိုသည့် မြို့အတွင်း လမ်းအချို့ကို မေးမြန်းရင်းမှ စကားလက်ဆုံကျကာ ထွေရာ လေးပါး ပြောကြား လာခဲ့ကြရင်းဖြင့် ဂါထာမန္တရားများ အကြောင်း ပေါက်လာခဲ့၏။

ထိုအကြောင်းအရာ ဦးတည် လာသောအခါ ဦးဌေးက မိမိသည် ရေဝင်မြေ အရပ်ဒေသတွင် နေထိုင်ရသူ ဖြစ်သောကြောင့် မိုးဥတုတိုင်း ကြုံတွေ့ရလေ့ ရှိသော အဆိပ်ရှိ သတ္တဝါများ ၏ ဘေးအန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးစေမည့် မန္တန်မျိုး ရှိပါ၏ လောဟု စူးစမ်း တီးခေါက်လေရာ အဘိုးအိုက

သူ့အား သဘောကျစွာ တစ်ချက်ကြည့်လျက် ဟိန္ဒူ မန္တန်တစ်ပုဒ်အား လိုက်လံ ရေးမှတ်ခိုင်းလေသည်။ ။ အဘိုးအို နှုတ်တိုက် ချပေးသည့်အတိုင်း ဦးဌေးလည်း ဆိုင်းတွဲမနေဘဲ မန္တန်၏ ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်ဖတ်ရမည့် အသံနေ အသံထားများ ၊ မန္တန်တစ်လုံးချင်းစီ၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်များကိုပါ ထိုမန္တန်နှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်လံ ရေးမှတ်လေတော့၏။ ထိုကဲ့သို့ အလုံးစုံ ရေးမှတ်လိုက်ပြီးနောက် ယင်းမန္တန်မှာ မိမိဆိုလိုသည့် မန္တန် မဟုတ်ဘဲ နာနာဘာဝဆိုင်ရာ မန္တန်တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိရသဖြင့် ဦးဌေးက နားမလည်နိုင်စွာ ဖြစ်လျက် မေးမြန်းလေလျှင် အဘိုးအိုက အားပါးတရ ထရယ်လိုက်ကာ "တစ္ဆေသရဲတွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်မယ့် မန္တန်လေကွယ် မောင်ရင်ရယ်။ မင်းနဲ့ သူတို့ တတွေ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီဆိုမှ တော့ ဘယ်အဆိပ်ရှိ သတ္တဝါတွေက မင်းအနား ကပ်နိုင်ဦးမှာ တဲ့ လဲ" ဟု ပြောသည် ဟူ၏။

အဘိုးအို စကားမှာ လည်း ဟုတ်သလိုလို ရှိသောကြောင့် ဦးဌေးတစ်ယောက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်၍ စားသောက်ထားသမျှ ကျသင့်ငွေ ရှင်းလင်းလျက် အဘိုးအိုအဖို့ လည်း အကြွေတချို့ လှူတန်း စွန့်ကြဲလိုက်ပြီးနောက် ကျေးဇူးတင်စကားရော နှုတ်ဆက်စကားပါ ပြောကြားကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။ ။

အမှန်တကယ်တမ်း ဆိုရသော် ဦးဌေးအနေဖြင့် ဟိန္ဒူအဘိုးအို၏ မန္တန်ကို လုံးလုံး အယုံအကြည် မရှိပေ။ သို့သော်ငြား မန္တန်ဟူသမျှ စူးစမ်းလေ့လာတတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ရွာသို့ ပြန်ရောက်လေလျှင် ထိုမန္တန်ကို ရွတ်ဖတ် ကြည့်ချေ၏။ အချိန်ရလျှင် ရသလို ရွတ်ဖတ်လာရင်းဖြင့် ထိုမန္တန်အား ကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်လာခဲ့ပြီး အခါ တစ်ပါးတွင် ထိုင်နေကျ ရွာထိပ်မှ ကုက္ကိပင်ကြီးအောက် ဦးဌေး ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။ ထိုနေ့က ပိုင်းတွင် ဆုံနေကျ ကာလသားများမှာ ရွာမှ အလှူကိစ္စ တစ်ခုအတွက် ပို

င်းဝန်း လုပ်အား ပေးနေကြခြင်းကြောင့် ကုက္ကိုပင် ကြီးအောက် ရောက် ရှိလာခဲ့ကြခြင်း အလျှင်းမရှိပေ။ ယင်းကြောင့် ဦးဌေးမှာ သူတစ်ယောက် တည်း ပျင်းပျင်း ရှိလာသည် နှင့် ဟိန္ဒူအဘိုးအို၏ မန္တန်ကို နှုတ်မှ တဖွဖွ ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်ပွား ကြည့်ချေ၏။

ထိုအခိုက် ကုက္ကိုပင်ကြီးထက်မှ တချိုးချိုး တချွတ်ချွတ် အသံများ ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း ဦးဌေးမှာ လေတိုက်သည် အမှတ်ဖြင့် အမှုမဲ့ နေကာ မန္တန်ကိုသာ ဆက်လက် ရွတ်ဖတ် နေလေသည် ။ သို့သော် မည်သည့်လေ၏ တိုက်ခတ်မှုမျိုးကိုမျှ ယခုအချိန်ထိ မိမိကိုယ်ခန္ဓာမှ ခံစားရခြင်း မရှိပါဘဲ အပင်ထက်မှ အသံများမှာ အကြောင်းမဲ့ ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဦးဌေးတစ်ယောက် သိရှိလိုက်ရလျှင် အပင်ထက် မော့ကြည့်ဖို့ ရန် ဟန် ပြင်လိုက်၏။

"ဘုတ်..."

"ဟင်..."

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော မိမိနံဘေးက တစ်စုံတစ်ရာ ပြုတ်ကျလာသံကြောင့် ဦးဌေးမှာ အပေါ် မော့ကြည့်မလို လုပ်ရင်း တန်းလန်းက သူ၏ ကပ်လျက် နေရာအား ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်လေသည် ။